

Ernest Maragall: «Unes eleccions després de la sentència no és l'escenari que convé a Catalunya»

El conseller d'Acció Exterior, que també serà candidat d'ERC a Barcelona, raona que uns nous comicis no permetrien "canviar en el sentit favorable l'actual relació de forces" | Maragall anuncia a NacióDigital que el 29 d'octubre s'obrirà la delegació de la Generalitat a Roma

Ernest Maragall | Adrià Costa

Ernest Maragall (Barcelona, 1943) pretén encarrilar en les pròximes setmanes objectius prioritaris de la conselleria d'Acció Exterior, com l'obertura de delegacions de la Generalitat a l'estranger, abans d'afrontar el repte de ser escollit oficialment com a alcaldable d'ERC a Barcelona. Té el calendari definit i n'avança detalls. Qui el rellevi rebrà un departament amb rumb orientat. En el transcurs d'aquesta conversa amb **NacióDigital** -divendres al vespre-, Maragall rep la comunicació que les bases d'ERC han avalat àmpliament la seva candidatura (<https://www.naciodigital.cat/noticia/164756/ernest/maragall/es/proposa/afegir/valor/ciutada/candidatura/erc/barcelona>) mentre que la de l'economista Xavier Martínez-Gil, rival a les primàries, no ha passat el tall. El conseller agraeix la confiança i desgrana els principis del projecte que liderarà en les eleccions municipals del 2019. En l'entrevista també analitza la situació de l'independentisme després dels episodis de desavinences, formula propostes i planteja escenaris, i exigeix moviments al govern de Pedro Sánchez.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=GRY7KgDQ5Oc>

- Tenint en compte els últims esdeveniments, quina sensació creu que transmet ara mateix l'independentisme?

- Transmet una evident sensació de complexitat, de dificultat per seguir quallant això que durant set anys ha sigut tan evident, que hi havia una connexió i una sintonia quasi garantida entre ciutadania i institucions. Durant molts anys ha sigut més senzill en la mesura que teníem objectius tan clars com el de l'1 d'octubre. En aquest últim any, i amb el matalàs immens de la repressió de l'Estat a sobre, aquesta complexitat apareix en tots els sentits. I on més clar apareix és en el fet que tenim almenys quatre punts de reflexió i debat: la ciutadania i les entitats que la representen, on hi ha una clara diversitat de posicions; el Govern i el Parlament, on s'evidencien dificultats per mantenir la cohesió; la funció política dels companys que tenim a la presó, que s'expressen i ho han de fer encara més; i, finalment, hi ha l'exili, amb el president Puigdemont i la resta d'exconsellers i diputades, que tenen el seu punt de vista.

Tot això comporta una evident complexitat i si, a més, l'Estat, la justícia i l'aparell repressiu continua produint situacions d'evident atac, aquesta complexitat es posa encara més de manifest perquè obliga a reaccionar i a buscar vies de sortida. És obvi que hi ha distàncies i diferències. Tinc molt clar amb qui estic més d'acord i amb qui menys, però em sembla més important saber que això existeix i que té aquest origen i saber que la voluntat de fons és recuperar i consolidar la unitat del bloc republicà i sobiranista.

- En els darrers dies s'han comès massa errors?

- A posteriori és més fàcil dir-ho. És més important que ens concentrem en la feina de definir en positiu, i d'assolir un acord estratègic actualitzat, que sigui més concret, més compromès i més explícit. És important que siguem capaços d'enviar tots plegats un missatge clar sobre quina estratègia estem adoptant, des del punt de vista de la llibertat, d'avenç cap al referèndum i de recuperar el respecte per al nostre país. I això ho hem de saber fer a curt termini i amb la màxima potència. Si fem això, la recuperació de sintonia amb les entitats i amb el conjunt de la ciutadania serà quasi natural. Com que em consta que en això hi estem treballant, amb responsables de les dues forces polítiques, penso estem en la bona direcció. Ens hem d'exigir resultats en el curt termini.

"L'estratègia de seguir consolidant posicions, de seguir expressant una fortalesa de Govern i de majoria parlamentària, amb respecte als drets dels nostres representants, era i és la bona línia"

- Tot i la conjura del president Torra i el vicepresident Aragonès (<https://www.naciodigital.cat/noticia/164267/govern/es/conjura/evitar/eleccions/anticipades>) , les discrepàncies entre JxCat i ERC s'han mantingut i l'independentisme ja no disposa de majoria al Parlament. Pot aguantar el Govern fins a la sentència del judici als presos?

- Em consta que d'aquella reunió [a Palau] en queda en peu un compromís de treballar conjuntament. És obvi que ara estem pagant el fet de no estar d'acord en la manera de com afrontem el tema dels drets dels diputats empresonats i a l'exili, afectats per la interlocutòria del jutge Llarena. A mi em costa poc de dir que estem començant a pagar un cost polític d'aquesta diferència. En els plens d'aquesta setmana hem perdut votacions que podríem no haver perdut. I, algunes, de significatives, d'una certa conseqüència política. A canvi d'això, l'estratègia de dur al límit el desafiament és una estratègia que tenia i tindria una vigència de pocs dies. Era un

desafiament a termini, que hauria durat no més de tres o quatre dies, una setmana a tot estirar. En canvi, em sembla que l'estratègia de seguir consolidant posicions, de seguir expressant una fortalesa de Govern i de majoria parlamentària, amb respecte als drets dels nostres representants, era i és la bona línia.

Ernest Maragall Foto: Adrià Costa

- La viabilitat del Govern està garantida fins al moment que arribi la sentència?

- Voldria creure que no és només fins al moment que arribi la sentència. Sí que hi ha una expressió del president en aquest sentit molt explícita, però també és obvi que la perspectiva del judici ens interpel·la a tots i ens marca un punt d'inflexió. Haurem de prendre decisions en aquell moment. Més val que les preparem. Més val que analitzem les alternatives i les possibilitats d'una o altra situació, i més val que no haguem d'improvisar i que no haguem de reaccionar en calent. Seria més adequat reaccionar a consciència. I, tant com pugui ser, amb aquesta unitat d'acció que tanta falta ens fa. Dit això, el meu criteri avui és que el concepte establert de Govern hauria d'anar enllà. O, millor dit, en aquell moment és quan més important serà comptar amb un Govern fort, estable, conjunt, decidit i unit per fer front a aquella situació.

- Descarta un escenari d'eleccions?

- No és que descarti, dic que aquest és el meu criteri, el que entenc que seria la millor opció per al conjunt de l'estratègia de país que hem de saber representar.

"[Eleccions després de la sentència?] No veig que en

---

el millor dels casos poguéssim canviar en el sentit favorable l'actual relació de forces global"

- Ara bé, pel discurs de la setmana passada del president Torra i del vicepresident Aragonès s'intuïa o s'endevinava que la resposta posterior a la sentència era en clau electoral. Hi ha algun escenari possible que no sigui la convocatòria d'eleccions?

- Això és una interpretació perfectament legítima. És un dels escenaris a contemplar, sí. Però, repeteixo, crec que [les eleccions] no és l'escenari que convé a Catalunya, no és l'escenari que convé a la majoria republicana, des del punt de vista de càlcul electoral. No veig que en el millor dels casos poguéssim canviar en el sentit favorable l'actual relació de forces global. Tornaria a ser un moment de debat general, de reparició de certs debats socials que hem de tenir, però no associats a una contesa electoral. De manera que, per totes les raons, la millor perspectiva seria arribar a la sentència amb una estratègia i un potencial institucional de Govern i de país que afrontés la situació amb les degudes condicions.

- La seva etapa al capdavant de la conselleria d'Acció Exterior serà curta, pel repte que afrontarà com a candidat d'ERC a Barcelona. En aquesta etapa, però, ha començat a reobrir delegacions a l'estranger. Quin calendari té previst a curt termini?

- Tenim tantes coses a fer amb l'agenda que tenim definida, que voldria que fos més llarg [l'etapa a la conselleria]. Ja veurem com de llarg pot ser o convé que sigui. Estem treballant per completar el cicle d'obertura de delegacions de la primera fase, i també per concretar i decidir el gruix de la segona fase d'obertura de delegacions, una decisió que estarà sobre la taula del Govern ben aviat. El dia 29 d'aquest mes a Roma farem la següent obertura física d'una delegació, serà la tercera. La quarta, a Suïssa, té més problemes logístics, i veurem quan es pot concretar. La decisió sobre la cobertura per concurs de mèrits dels que seran delegats o delegades als Estats Units i França també es produirà en les pròximes setmanes, perquè ja està tot molt avançat o quasi acabat. Per cert, no puc expressar res més que satisfacció davant la qualitat de les candidatures presentades. A banda d'això, passaran altres coses: enviarem projectes de llei al Govern en matèries relacionades amb l'acció exterior.

"La decisió sobre la cobertura per concurs de mèrits dels que seran delegats o delegades als Estats Units i França també es produirà en les pròximes setmanes"

- Tem que el ministeri d'Exteriors entorpeixi aquest procés d'obertura de delegacions?

- No estan entorpint massa res. Hi ha un recurs contenciós-administratiu respecte a les quatre primeres delegacions que, com és obvi, estan obertes, funcionant i treballant. Estan entorpint altres coses, una mica absurdes, com aquestes decisions de posar un veto a l'organització de la conferència de ministres de la Unió per la Mediterrània a Barcelona. Ja hem fet arribar per escrit al ministre, però també als participants, la nostra posició. L'intent de fer impossible aquesta qüestió, el ministeri ho ha aconseguit. Però crec que el cost de transmetre una mescla de ridícul i patetisme és evident, perquè la presència de Catalunya a la Mediterrània, per molt que el senyor Borrell digui, no ha desaparegut ni desapareixerà, així com tampoc la nostra relació amb tots i cadascun d'aquests ministres i països. De fet, l'incident ens ha permès reforçar aquesta relació. Això ens fa existir. Negant-nos, ens fa existir. En fi, és la seva opció. Aquestes accions cada cop tenen menys

sentit. Per nosaltres, és un soroll de fons que va sonant però suposa un estímul addicional per continuar endavant amb l'estratègia que tenim.

El conseller d'Acció Exterior, durant l'entrevista amb NacióDigital Foto: Adrià Costa

- Ara que ens referíem a la veu exterior de Catalunya, creu que el Govern ha sabut explicar a fora els fets d'octubre de la tardor passada?

- La iniciativa en relació a l'1 d'octubre està ben explicada, tant la significació com la voluntat democràtica. L'1 d'octubre és la culminació d'un recorregut d'anys de la societat catalana, implicada, compromesa i creixent. Però és també una evidència de voluntat democràtica indiscutible. Podríem dir que l'1 d'octubre ha fet existir Catalunya en la consciència europea i en la consciència del món. A partir d'aquí, els efectes de la repressió i de l'acció judicial es deixen notar en el conjunt de la voluntat de la societat catalana per convertir [la votació] en accions tangibles i efectes reals. Després apareixen nous elements, com els canvis en el mapa polític. Sense els fets a Catalunya no hi hauria hagut canvi al govern espanyol. Sense els nostres vots, el senyor Sánchez no seria president del govern.

"L'1 d'octubre ha fet existir Catalunya en la consciència europea i en la consciència del món"

Que això ara fa més complex que els estats europeus creguin que tenim un escenari més propici al diàleg i, per tant, es mantinguin més a l'espera? Segurament hi ha un element en aquest sentit. I la nostra feina és explicar fins a quin punt el diàleg no és el que vam plantejar, el que volíem l'1

d'octubre, el 10 d'octubre i el 27 d'octubre, i que no és el que estem obtenint com a resposta. Aquests dies escoltàvem la vicepresidenta Calvo: per justificar el seu no a Catalunya està dient que Anglaterra es va equivocar amb el seu sí a Escòcia, en el sentit d'acceptar una solució democràtica i perfectament acreditada. Això arriba a uns extrems d'argumentació que són d'autoflagel·lació des del punt de vista espanyol. Com pot ser que algú pugui acceptar això com un raonament vàlid?

- Escoltant la vicepresidenta Calvo

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/164686/carmen/calvo/escocia/no/va/haver/cap/referendum/pactat>) , considera que Sánchez tindrà prou fortalesa política per atendre la petició d'un referèndum?

- Escoltant la vicepresidenta, no. Però, afortunadament, ni és l'única veu ni avui és cap dia definitiu. Ara, és obvi que en aquests moments no tenim ni el més mínim indici de moviment real en el govern socialista. Ni en la direcció, que segons com encara és més greu, d'una actuació de l'Estat en relació a la situació dels nostres presos, a partir de l'informe que ha de presentar l'Advocacia de l'Estat. I això fa pensar que el govern Sánchez no ha practicat cap canvi de fons sobre la situació de negació democràtica i de repressió generalitzada al nostre país, que també afecta els nostres representants. El president Torra ha esmentat el concepte d'esgotament del crèdit o dels terminis. Em sembla que expressar-ho només amb termes de temps no és segurament el més adequat, però sí que hi ha una raó de fons en el concepte. Catalunya no pot acceptar que el fet que el govern Sánchez no tingui una majoria suficient signifiqui que hem d'estar resignadament o passivament instal·lats en un temps de provisionalitat esperant temps millors.

"És ara que cal moure's i és ara que el govern Sánchez pot moure's. I és ara que no ho està fent"

- Li sembla una equivocació l'ultimàtum del president Torra al govern Sánchez?

- Em sembla que és una expressió legítima d'urgència, d'aquesta no acceptació d'una situació que és d'explícita gravetat per la injustícia que representa. No podem seguir admetent dilacions o arguments, en la línia d'esperar unes noves eleccions que aportin noves majories. No, és ara que cal moure's i és ara que el govern Sánchez pot moure's. I és ara que no ho està fent. El president Torra expressa aquesta exigència democràtica, perfectament legítima.

Maragall serà serà elegit properament candidat d'ERC a l'alcaldia de Barcelona Foto: Adrià Costa

- En tot cas, hem d'entendre que hi ha cert retòrica en l'ultimàtum, sabent que la consellera Artadi manté contactes discrets a Madrid (<https://www.naciodigital.cat/noticia/162867/artadi/assumeix/interlocucio/amb/madrid/ordre/puigdemont>) ?

- La consellera Artadi, el vicepresident Aragonès i jo mateix, així com altres consellers. Naturalment que hi mantenim contacte. Això forma part d'aquest tercer àmbit. Hi ha un àmbit, tremendament injust, que és la situació judicial dels nostres presoners i exiliats. Hi ha un altre àmbit, de fons, que és el de l'avenç cap al referèndum, que topa amb un mur que sembla impenetrable. I hi ha un tercer àmbit, que és el del respecte a les nostres institucions i els nostres ciutadans, que exigeix que tinguem presència i relació per obtenir resultats concrets. Estem millor ara o abans que el vicepresident Aragonès obtingués un acord amb la ministra d'Economia per una part significativa dels deutes pendents? Estem millor. Aquesta feina l'hem de continuar fent. No podem deixar de defensar els drets dels nostres ciutadans. No podem renunciar ni a un mil·límetre de capacitat de decisió o de disponibilitat de recursos per poder fer política i governar el país.

- Com casa això amb el posicionament d'ERC de no entrar a negociar els pressupostos de l'Estat (<https://www.naciodigital.cat/noticia/164731/erc/avisa/nchez/es/mou/autodeterminaci/presos/no/negociarem/pressupostos>) si no es mou res en relació als presos i el dret a l'autodeterminació?

- No podem acceptar que això tingui un recorregut ordinari i deslligat absolutament de l'avenç en els dos altres temes de fons. Per això té sentit que s'expressi una exigència en relació al fet que no podrà haver-hi normalitat si no hi ha moviments reals i decisions tangibles en els altres dos escenaris, molt especialment en la situació judicials dels presos i exiliats.

- En relació al dret a l'autodeterminació, Miquel Iceta ha estat clar fins ara. "No hi haurà un referèndum autoritzat pel govern espanyol"

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/164053/iceta/respon/torra/no/haura/referendum/autoritzat/govern/espanyol>) , va dir al debat de política general. Com valora la posició dels socialistes catalans?

- Em sembla perfectament descriuible. És la pura expressió d'una decisió presa fa uns anys, d'alineament i subordinació a una estratègia. I, a vegades, això els obliga a fer papers de l'acòlit que expressa el seu entusiasme respecte dels seus superiors. Fins i tot, en alguns moments es passen d'entusiasme, perquè un dia o un altre la realitat el desmentirà el senyor Iceta.

"[Pactar pressupostos amb el PSC?] No veig que haguem de renunciar a res ni a cap possibilitat d'entesa"

- I amb aquest PSC, que formula aquestes expressions categòriques en relació al referèndum, s'hi poden pactar els pressupostos del Govern?

- La nostra obligació com a Govern a Catalunya, així com la nostra representació democràtica a Madrid, és de tirar endavant els millors pressupostos per aquest país. No veig que haguem de renunciar a res ni a cap possibilitat d'entesa. Ara, és obvi que seguirem sostenint la relació directa que això té amb altres qüestions de fons. Tant de bo estiguéssim en condicions d'anar a fons amb els socialistes. Però anar a fons amb els pressupostos i amb com avancem en el terreny del referèndum acordat i de canvis significatius en la situació dels nostres presoners. Treballem. És per això també que necessitem un Govern fort, unit i consolidat, amb una estratègia clara i que la ciutadania entengui. I que, quan afrontem el debat de pressupostos, això sigui part d'aquesta estratègia i no una simple necessitat desesperada de tenir un acord al preu que sigui. Ha de ser una il·lustració potent que tenim un projecte, i que sabem on anem i estem avançant.

Ernest Maragall Foto: Adrià Costa

- Abans de parlar de Barcelona, permeti'ns que li preguntem pel ministre Borrell. Creu que el ministre hauria de dimitir després de detallar-se que disposava d'informació privilegiada per vendre accions d'Abengoa abans de la fallida (<https://www.naciodigital.cat/noticia/164651/aragones/acusa/borrell/corrupcio/empresarial/insta/dimitir>) ?

- Forma part dels principis, dels conceptes d'ètica i de compatibilitat entre accions públiques i privades, així com de fer ús dels privilegis que atorga una determinada posició. Això ens afecta a tots. És un avergonyiment per a tota la classe política. A qui més l'ha d'avergonyir és a ell mateix. En un sentit, ens fa quedar malament a tots, perquè sembla que tot sigui possible i tot valgui. El fet que els mitjans d'informació internacionals, com el *Financial Times*, ho estiguin recollint tal com ho fan, ja és prou evidència. Espero que prengui les decisions adequades que es podrien entendre en el cas d'un càrrec públic com el seu afectat per aquesta situació. Si estiguéssim en un altre país, ja no n'estaríem parlant. Ja s'haurien produït decisions.

"[Hauria de dimitir Borrell pel cas Abengoa?] Si estiguéssim en un altre país, ja no n'estaríem parlant. Ja s'haurien produït decisions"

- Precisament, el ministre Borrell deia en els darrers dies, en una entrevista a *La Vanguardia* (<https://www.lavanguardia.com/politica/20181010/452283345570/entrevista->

Josep Borrell (josep-borrell-cataluna-independentismo-1o.html) , que el Brexit i el que anomenava com a "Catalexit" són molt semblants. Què li respondria?

- A vegades sembla, quan es tracta del ministre Borrell, que per tal d'atacar Catalunya i la nostra causa, tot s'hi valgui. No només hi ha aquesta evidència d'obsessió sinó que, a més, hi ha una barreja d'ignorància i mala fe. Per què? Perquè el Brexit és un exercici, malgrat tot, democràtic però explícitament orientat a l'antieuropisme. I, en el cas català, si alguna cosa ha caracteritzat el procés, és el contrari. El moviment català té un fons, que potser s'hauria d'explicitar més, que equivaldria a una voluntat de canviar d'estat. Tant o més que ser estat, el que volem és que la Unió Europea sigui el nostre estat. Ara, ha de ser la Unió Europea amb la qual estem compromesos, la que voldríem, no exactament l'Europa dels estats que el senyor Borrell representa de manera tan explícita. Seria una Unió Europea que resultés d'una decidida coresponsabilitat de pobles, nacions i estats, que tingués clar quines decisions s'han de confiar a aquesta Europa federal i, al mateix temps, quin major poder s'ha de retornar a pobles, regions i ciutats. El moviment català és tot el contrari que el Brexit.

- En els pròxims mesos l'ocuparà Barcelona. En el camí cap a les pròximes eleccions municipals, tothom fa bandera del maragallisme. Quina traducció té el maragallisme el 2018?

- Qualsevol pretensió d'estar representant, heretant, gestionant o apropiant-se del concepte és un error. És l'últim que ens hem de permetre. El màxim que podem admetre és que el maragallisme és una actitud, una determinada manera d'acostar-se a institucions com Barcelona i el seu Ajuntament. I, a partir d'aquí, el que hem de fer és demostrar quina actitud té cadascú respecte a aquesta ciutat, amb quin esperit o proposta hi interacciona. Tothom té dret a jugar amb això. Que tothom reivindica el maragallisme? Tant de bo. Però, si us plau, se'ns ha d'exigir a tots un respecte. La pitjor manera de defensar el maragallisme és parlant-ne. Deixem estar les coses com estan, hi ha un llegat i una història que és de tots, perquè el patrimoni és col·lectiu. El debat real és com projectem això en el futur de la nostra ciutat.

El conseller d'Acció Exterior, en un instant de la conversa amb aquest diari Foto: Adrià Costa

- Vostè té tatuades les sigles del PSC al front, com va criticar qui ha estat l'altre aspirant a les primàries d'ERC, Xavier Martínez Gil?

- Tinc inscrit en el meu cap i en el meu cor una determinada convicció socialista. Però aquestes conviccions, afortunadament, estan per sobre de qualsevol sigla o concreció orgànica. No renego ni un minut de la meva militància i afiliació al PSC i, al mateix temps, no em costa gens expressar la immensa distància que ara em separa de les actuals posicions del PSC. A vegades em pregunten per què he canviat tant? I sempre responc que qui ha canviat ha estat el PSC. Jo soc on era. I em sembla que això avui és encara més cert.

"No renego ni un minut de la meva militància i afiliació al PSC i, al mateix temps, no em costa gens expressar la immensa distància que ara em separa de les actuals posicions del PSC"

- Li agradaria traçar alguna estratègia conjunta amb les altres candidatures independentistes a Barcelona? I, si és així, quina formulació tindria?

- Aquesta reflexió té a molt a veure amb el que deia abans en relació al Govern i el Parlament. L'actitud és la mateixa. Hem de saber definir quins objectius compartim o quina unitat d'acció estem disposats a proposar i assumir amb plenitud. I en aquest terreny és obvi que Barcelona té un rol clar, de com participa en el projecte republicà. Però ho ha de fer des de la identitat col·lectiva que té. No es tracta tant de subordinar-ho tot a això sinó de saber expressar un projecte per Barcelona que inclogui tot això, d'una manera natural i potent, i que tingui la voluntat de buscar terrenys d'entesa amb el màxim nombre de forces polítiques progressistes i republicanes.

- Creu que la multiplicitat de candidatures independentistes perjudica les aspiracions d'aquest espai?

- I per què no esperem que s'aclareixi tot plegat? Cada dia apareix un candidat nou i jo mostro tot el meu respecte per cadascun d'ells, especialment per l'últim nom que ha aparegut [Joaquim Forn]. ERC té una definició clara i completarem el procés de primàries. Això està clar. La resta no ho està. Per afrontar seriosament el debat sobre què vol dir avui unitat d'acció a la nostra ciutat, això exigeix passar per un aclariment del mapa i de quins són els candidats i les peces amb les quals poder tenir relació. Deixem que es prenguin les decisions. A nivell numèric estem en condicions d'expressar una clara majoria ciutadana, el conjunt de forces republicanes. Si, a més a més, som capaços d'expressar un projecte com s'intenta fer des d'ERC i que això pugui formular una proposta guanyadora a la ciutat, aquesta és la perspectiva a la qual ens hem de comprometre. I crec que estem en condicions de fer-ho. Volem i podem ser la primera força de la ciutat. Això vol dir que ens podem oblidar de qualsevol concepte unitari? No, al contrari. Això fa més exigent per a aquesta primera força de la ciutat la construcció d'unitat d'acció republicana que serà necessària.

"Volem i podem ser la primera força de Barcelona. Això"

---

vol dir que ens podem oblidar de qualsevol concepte unitari? No, al contrari"

- El projecte que havia començat a confeccionar Alfred Bosch casa amb el seu projecte de ciutat? Per exemple, vostè és partidari de connectar el tramvia?

- No em facin entrar en debats tan específics. El que es tracta ara és d'aplicar la reflexió i el treball. Aquesta és una candidatura d'ERC però que no serà només d'ERC. Serà una candidatura de ciutat i hem de fer ben visible què vol dir això, com es concreta. I la candidatura haurà de respondre la pregunta que em formulaven i moltes de la mateixa importància: el tramvia, el turisme, l'habitatge i tantes altres qüestions. Tinc idees i conviccions, projecte i definició, però per respecte a mi mateix i la candidatura que tractaré de representar, hem de construir de manera solvent i no improvisant. No és tan complicat d'endevinar com serà la nostra posició sobre el tramvia, però deixin-me treballar. En qualsevol cas, si alguna cosa farem no serà instal·lar-nos en la ambigüitat, tot el contrari. Assumirem molts riscos, un d'ells serà el de concretar.

Ernest Maragall Foto: Adrià Costa

- Quin és el problema de Barcelona que més el preocupa?

- De problemes, n'hi ha. Podríem resumir-ho dient que Barcelona té reptes pendents, molts d'ells nous o que han aparegut en els últims anys, i que alguns són compartits amb altres ciutats arreu del món. Molts d'aquests reptes no estan tenint resposta des de les gestions dels últims anys, o no estan tenint la resposta suficient i adequada. Hi ha una qüestió de present i de futur sobre la taula. I una part d'aquests reptes tenen a veure amb conceptes com equitat, llibertat-seguretat,

educació i cultura, i també amb el bon govern. Sincerament, crec que estem en condicions de donar una resposta clara. Això té moltes concrecions en habitatge, turisme, seguretat, transport públic, transició energètica o innovació.

- Hi ha algun favorit en aquestes eleccions a Barcelona?

- Això no és la Lliga ni un hipòdrom on es fan carreres de cavalls. Almenys jo no m'ho prenc com una batalla entre rivals. Ja anirem trobant contrastos. De fet, jo ja em sento molt lluny d'algunes de les expressions de les candidatures que van configurant-se. Però em sembla que és molt més interessant que ens exigim la capacitat d'explicar amb quin futur i amb quins compromisos estem treballant. Per tant, que la competició sigui aquesta, entre projectes més que entre candidats o partits. Barcelona es mereix ser respectada. Barcelona està demanant a crits tenir un projecte més clar des del punt de vista d'ambició, de coherència amb la seva història, i també de mirada llarga, d'horitzó ampli. I demana exigència, de no conformar-se amb anar fent. No es tracta d'anar-nos salvant a miquetes sinó que es tracta de guanyar una visió per a Barcelona, en el millor sentit de la paraula.

" Jo vull ser el primer. Però no tindrà la més mínima dificultat a donar suport a qui guanyi si es correspon amb aquest projecte compartit republicà i progressista "

- ERC posa sovint com a exemples de govern locals, les experiències dels darrers anys a Badalona i Sabadell. La fórmula de govern amb comuns i CUP també podria ser exportable a Barcelona?

- És un model d'aliances possibles. Es tracta de formular amb claredat un projecte, una determinació visió i estratègia per la ciutat, i a partir d'aquí buscar contrast i coincidència amb el conjunt de les candidatures de coincidència progressista. Tot el que aconseguim avançar en aquest terreny, a partir de compartir objectius, benvingut serà. Això es pot transformar en governs? Per què no? Sí. Però formular ara una prioritat o una altra de quina seria millor... Treballem, expliquem-nos, posem sobre la taula les propostes i, a partir d'aquí, segur que serem capaços d'entendre'ns en el que convingui. I, si és per governar junts, tant de bo.

- En el cas hipotètic que Manuel Valls sigui el candidat més votat i Ada Colau la segona, li cediria els seus vots per investir-la?

- Això suposa especular en un grau molt elevat. L'objectiu d'unes eleccions mai pot ser evitar que passi una cosa. L'objectiu és aconseguir que passi alguna cosa, sumar. Em costa molt d'imaginar una situació en què no hi hagi la possibilitat de compartir projecte amb el conjunt de forces republicanes i progressistes, i que aquestes no tinguin l'opció de formar govern, sigui qui sigui el primer o el segon. Jo vull ser el primer i espero treballar per aconseguir-ho. Però no tindrà la més mínima dificultat a donar suport a qui guanyi si es correspon amb aquest projecte compartit republicà i progressista.

Maragall repassa notes en la conversa amb NacióDigital Foto: Adrià Costa